

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2014 r.,
sprawy **Z. K.**
skazanego z art. 200 § 1 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 11 marca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 31 października 2013 r.;

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 31 października 2013 r., skazał Z. K. za przestępstwa: I. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności; II. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności; III. z art. 200 § 1 k.k. i art. 200 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 2 lat pozbawienia wolności; IV. z art. 200 § 1 k.k. – na karę 2 lat pozbawienia wolności; łącznie na karę 4 lat pozbawienia wolności, nadto orzekł środki karne na podstawie art. 41a § 2 k.k.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, obraży przepisów postępowania – art. 4, 5 § 2, 7, 410 k.p.k. oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił:

I. Rażąco obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - polegającą na:

1. nierozważeniu w sposób należyty sformułowanych w apelacji zarzutów odnoszących się do wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonych i wniosków biegłej sądowej z zakresu psychologii co do możliwości wpływania na pokrzywdzone małoletnie N. K. i E. S. przez osoby trzecie, a tym samym przyjęcie sformułowanego w rzeczowej opinii prawdopodobieństwa popełnienia czynu zabronionego, jako wystarczającej przesłanki do skazania Z. K. za wszystkie zarzucone mu przestępstwa, podczas gdy okoliczności te, a w istocie płynące z nich wątpliwości nie stanowiły prawidłowej podstawy skazania i co finalnie skutkowało dalszym naruszeniem zasad procesowych płynących z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,

2. nierozważeniu podnoszonych w apelacji wątpliwości co do niemożności popełnienia przez skazanego przestępstwa na osobie małoletniego K. S. w okresie objętym zarzutem (opartym w tym zakresie jedynie na zeznaniach N. K. i E. S.), a to z uwagi na wskazywaną w apelacji nieobecność Z. K. w owym czasie w domu z uwagi na świadczenie pracy i zajmowanie się nim w tym okresie jedynie przez jego małżonkę J. K.,

3. lakonicznym i pozbawionym rzeczowego uzasadnienia odniesieniu się przez Sąd II instancji do kwestionowanych w apelacji dowodów w postaci książki „Księga pomysłów” oraz zapisków w pamiętniku E. S., które stanowiły podstawę skazania Z. K. i których wartość dowodową podważył obrońca skazanego w apelacji, a które to zastrzeżenia zostały w istocie poza zakresem głębszego zainteresowania Sądu II instancji.

II. Rażąco obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - polegającą na pełnej akceptacji opisu czynu zawartego w pkt IV wyroku, popełnionego na szkodę małoletniego W. S., mimo że brak jego dokładnego umiejscowienia w czasie

(rozpiętość aż dwóch lat pomiędzy styczniem 2008 r. a grudniem 2009 r.), naruszało regułę płynącą z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ś. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okrękowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Co do zarzutu z pkt I.

Na wstępie należy podkreślić, iż powyższy zarzut jest w istocie powieleniem zarzutów z pkt. 1 i 2 apelacji obrońcy skazanego. Tymczasem powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środку odwoławczym, jakim jest apelacja, może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest tym samym funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (postanowienie SN z dn. 21.04.2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848).

Uzasadnienie skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżący podnosząc zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Tymczasem zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. podstawą wniesienia kasacji może być tylko rażące naruszenie prawa, nie jest zaś dopuszczalne badanie w trybie kasacji zasadności oceny dowodów oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Jeżeli chodzi o odniesienie się do wskazanych przez skarżącego zarzutów przez Sąd Odwoławczy to uznać należy, iż orzeczenie Sądu Okręgowego w Ś. spełnia standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Odwoławczy szczegółowo ocenił i przeanalizował zarzuty i argumenty powołane w apelacji oskarżonego Z. K. Sąd Odwoławczy w sposób drobiazgowy ocenił wartość dowodową zeznań świadków N. K., E. S. i W. S. oraz opinii psychologicznej wydanej co do świadka N. K. Odniósł

się również do, sugerowanej przez skarżącego, możliwości wpływu na zeznania ww. świadków przez osoby trzecie - przede wszystkim rodziców małoletnich. Sąd Odwoławczy ocenił zasadność podniesionego przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w przypisaniu Z. K. sprawstwa zarzucanych mu czynów, jak też odniósł się do treści zapisków w pamiętniku E. S. oraz książki „Księga Pomysłów”. Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu, odmawiając słuszności zarzutom apelacyjnym, czyni to w niektórych miejscach w sposób zbiorczy, ogólny, nie odnosząc się *expressis verbis* do wszelkich wskazywanych przez obrońcę faktów, czy okoliczności, jednakże, w świetle okoliczności niniejszej sprawy, postępowanie takie należy uznać za uzasadnione. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wielokrotnie wskazywał, iż w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w *„niezwykłe drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł obligować Sądu odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej”* (postanowienie SN z dnia 26 marca 2009 r., II KK 276/08, LEX nr 491347). Ponadto w wypadku, gdy analiza przedstawionych w apelacji zarzutów pozwalała Sądowi Odwoławczemu uznać je za całkowicie bezzasadne, może on, dzieląc w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, uchylić się od wnikliwego odniesienia się do nich w uzasadnieniu swojego wyroku, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji Sądu I instancji (postanowienie SN z dnia 2.08.2006 r., II KK 238/2005, LEX nr 193046, postanowienie SN z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd Odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji, co w niniejszej sprawie nie miało jednakże miejsca.

Co do zarzutu z pkt II.

Niewątpliwie wyrokowy opis czynu powinien obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej tj. oznaczenie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy zachowania sprawcy

wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego (wyrok SN z 26 stycznia 2012 r., IV KK 326/11, Prok. I Pr. – wkł. 2012/7-8/11).

Dokładne ustalenie daty lub miejsca popełnienia czynu nie zawsze jest jednakże możliwe, np. z powodu znacznego upływu czasu od zdarzenia. W takich sytuacjach uznaje się, iż wymóg ustawy zostaje dochowany, gdy czas popełnienia czynu zabronionego zostanie określony w przybliżeniu.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż określenie w wyroku Sądu Rejonowego w W. czasu popełnienia czynu na szkodę W. S. pomiędzy 1 stycznia 2008 r. a 31 grudnia 2009 r. należy uznać za odpowiadające normie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Brak zatem podstaw do uznania, iż doszło do rażącego naruszenia prawa procesowego.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko prokuratora przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy kasację oddalił jako oczywiście bezzasadną.